॥७९॥ पशुपतिवचनादित्यादेर्ग्रंथस्य तात्पर्यं परमकारणस्य भगवतो महादेवस्यानुग्रहे सति तिर्यग्योनिप्राप्तावपि भयं नास्ति यथा काकस्य भुशुंडस्य इंद्रेण तु स्वयं नष्टप्रायेण दत्तं त्रैलोक्यराज्यमपि
महाभयजनकं यथा नहुषस्येति ॥८०॥ मा वामैव भवानि भूयासं ॥८१॥८२॥८३॥ अनार्जवं वक्रं युगं कलियुगं ॥८४॥८५॥८६॥८७॥८८॥८९॥ असारं नास्ति सारो यस्मादन्यः केवलानंद इत्यर्थस्तं
॥९१॥९२॥ क इति ईशे ईशस्य भवने सत्तायां को हेतुः का युक्तिः ईशसत्वे प्रमाणं नास्तीत्यर्थः तत्र हेतुः कारणकारणे इति कारणं हि कलशस्य कपालकुलालादिवत् जगतः परमाणुमहेश्वरा

सत्यं सत्यं हि नः शक्र वाक्यमेतत्सुनिश्चितं ॥ न यन्महेश्वरं मुक्त्वा कथान्याममरोचते ॥७९॥ पशुपतिवचनाद्भवामि सद्यः कृमिरथवा तरुरप्यनेकशाखः
अपशुपतिवरप्रसादजामे त्रिभुवनराज्यविभूतिरप्यनिष्टा ॥८०॥ जन्मश्वपाकमध्येपि मे स्तु हरचरणवंदनरतस्य ॥ मा वानीश्वरभक्तो भवानि भवने
पि शक्रस्य ॥८१॥ वाय्वंबुभुजोपि सतो नरस्य दुःखक्षयः कुतस्तस्य ॥ भवति हि सुरासुरगुरौ यस्य न विश्वेश्वरभक्तिः ॥८२॥ अलमन्याभिस्तेषां कथाभि
रप्यन्यधर्मयुक्ताभिः ॥ येषां न क्षणमपि रुचितो हरचरणस्मरणविच्छेदः ॥८३॥ हरचरणनिरतमतिना भवितव्यमनार्जवं युगं प्राप्यं ॥ ससारभवं न भ
वति हरभक्तिरसायनं पीत्वा ॥८४॥ दिवसं दिवसार्धं वा मुहूर्तं वा क्षणं लवं ॥ न ह्यलब्धप्रसादस्य भक्तिर्भवति शंकरे ॥८५॥ अपि कीटः पतंगो वा भवे
यं शंकराज्ञया ॥ न तु शक्र त्वया दत्तं त्रैलोक्यमपि कामये ॥८६॥ श्वापि महेश्वरवचनाद्भवामि स हि नः परः कामः ॥ त्रिदशगणराज्यमपि खलु नेच्छा
म्यमहेश्वराज्ञप्तं ॥८७॥ न नाकपृष्ठं न च देवराज्यं न ब्रह्मलोकं न च निष्कलत्वं ॥ न सर्वकामानखिलान् वृणोमि हरस्य दासत्वमहं वृणोमि ॥८८॥
यावच्छशांकधवलामलबद्धमौलिर्न प्रीयते पशुपतिर्भगवान्ममेशः ॥ तावज्जरामरणजन्मशताभिघातैर्दुःखानि देहविहितानि समुद्वहामि ॥८९॥
दिवसकरशशांकवह्निदीप्तं त्रिभुवनसारमसारमाद्यमेकं ॥ अजरममरमप्रसाद्य रुद्रं जगति पुमानिह को लभेत शांतिं ॥९०॥ यदि नाम जन्मभूयो
भवति मदीयैः पुनर्दोषैः ॥ तस्मिंस्तस्मिन्जन्मनि भवे भवेन्मोक्षया भक्तिः ॥९१॥ शक्र उवाच कः पुनर्भवने हेतुरीशे कारणकारणे ॥ येन
शर्वादृते न्यस्मात्प्रसादं नाभिकांक्षसि ॥९२॥

दिकं वा त्रिगुणात्मकं प्रधानं वा क्षीरादिवज्जगदाकारेण परिणममाणं तादृशकार्यद्वाराऽनुमातुं शक्यं कारणकारणं तु न क्वचि
त्प्रसिद्धं नापि कल्पयितुं शक्यं कारणकल्पनयैव अर्थापत्तिपरिक्षयादिति भावः पुनःशब्दो वाक्यालंकारे सप्तमीषष्ठ्यर्थे भवने इति भावे ल्युट् येन यतो हेतोः शर्वात् शृणाति हि नस्ति प्रल
यकाले कृत्स्नं संहरति तस्मात् वरं कांक्षसि तस्मात् दाहोपशांत्यै वह्निमिव संहर्तारं वरार्थमाराधयन् मूढोसीति भावः ॥९२॥

Digitized by Google